

Unaloműzés

Azért ébredt reménység bennem, mert egy nagyon széles, robosztus ágyat vásárolt. Egyedül választotta ki, nem konzultált senkivel. Miután fizetett, telefonált egyet. Kisvártatva megérkezett a bátyja (huginak szólította és hasonlított rá), s egy viszonylag új Renault Mégane-nal elszállította a bútort. Mindebből arra következtettem, nincs állandó partnere (kedvese, barátja, férje stb.), ám ennek ellenére nagy ágyra van szüksége. Nyilván szeret hancúrozni rajta. Nyilván nem csak egyedül (ahhoz egy szerényebb méretű fekhely is elegendő lenne). Remény ébredt a szívemben és az ágyékomban egyaránt. Az utóbbi helyen követelőzőbben. Szerencsémre nem elégedett meg a blokkal, számlát kért. Név, cím, minden ott volt a gépben.

Négy estén keresztül lődörögtem a lakása környékén, az egyik újabb lakótelepen. Viszonylagos, mondjuk, ez a jelző, hiszen ez a telep is legalább harmincéves. Viszont az utóbbi három évtizedben nem épültek lakótelepek. Itt-ott társasházak nőttek ki régi magánházak helyén, új utcák születtek a város szélein, de lakótelep nem, legfeljebb lakónegyed épült, abból se sok. A közösségi építkezéssel fölhagyott az állam. A lakhatást oldja meg mindenki maga, legfeljebb némi támogatást remélhet, ha ezt-azt-amazt (főleg gyereket) vállal. – Nem tudom, miért jutott ez az eszembe, cefetül unatkozhattam. Nem szoktam ilyeneken mélézni, egész életemben albérletekben éltem, nincs is igényem másra. Általában véve kevéssel beérem. Jó nekem az eladói meló, kedvelem a menzakereskedést (egy nem éppen családias kifőzdébe járok enni hétköznaponként s olykor a hétvégeken is), vonzódok a konfekcióruhákhoz, szeretem azt gondolni a világról, amit a többiek. Ez kényelmes, és megfelel az ambíciómnak – amiből anyám szerint annyi se szorult belém, akár apámba udvariasság. Márpedig az öregem ritka nagy tahó volt világeletemben. Mellesleg sokszor elmondta nekem halálosan komoly arcot vágva, hogy nem viszem sokra. Tévedett. Semmire se vittem. És ez soha, egyetlen pillanatig sem zavart. Ez az egyik, amiben (bánatomra) kilógok a sorból: a törtetésre sarkalló korszellem képtelen átjárni. Másrészt

BENE ZOLTÁN (1973) író. Szegeden él, doktorjelölt (SZTE Málnási Bartók György Filozófiai Doktori Iskola).

a közhangulat sem itatja át a lelkem. – De ebbe most nincs idő belemérülni, más-
sal vagyok elfoglalva.

A negyedik estén, azaz ma, megpillantom. Valahová indul otthonról. A nyo-
mába eredek. Ez az egy szenvedélyem van. Kapcsolat kialakítása nőkkal. Kü-
lönösen a testi kontaktust kultiválom. Szerelmet nem keresek. Azt hiszem, hiá-
ba is próbálkoznék vele, a több tucat nő után, akivel dolgom volt, kiveszett
belőlem a szerelem lehetősége. A szerelemhez, úgy vélem, szükség van valami
testi-lelki tisztaságra, csipetnyi naivitásra és csipettel több nyitottságra. Aki
azonban több mint negyven (hacsak nem ötven) nővel üzekedett már az életé-
ben, az ne áltassa magát naivitással, tisztasággal, nyitottsággal. Attól tartok, tíz
partner után már egy fikarcnyi esélye sincs senkinek a szerelemre. Én realista
vagyok, bevallom magamnak, hogy ez a szigorú igazság. A legtöbben nem így
tesznek, inkább állandóan szerelmet hazudnak, aztán kínlódnak, amikor lefü-
lelik saját magukat. Megállapodni egy másik ember mellett, ez a mi korunkban
és a mi civilizációnkban elsősorban kompromisszum, semmi más. Jó esetben
konszenzus.

Szépen gömbölyödik a fenéke ennek a nőnek. A mellei is lágyan ringanak,
ezt megfigyeltem még a boltban. Kicsit hasonlít az egyik cimborám neje. Ez
a bizonyos barátom irodalmat tanít az egyetemen, egyik hallgatóját vette fele-
ségül. Mielőtt a házastársa lett a professzornak, magam is intim viszonyt ápol-
tam vele. Köztem és a férjé vált tudósember közt még vagy hét-nyolc meghitt
nexusban szerepelt a lány, s előttem is legalább ugyanannyiban. Előttem is leg-
alább annyiban. Erről nem beszéltem az egyetemi tanárral. Bár kemény fickó-
nak mutatja magát, látom rajta, hogy megviselné az efféle tudás.

A nő fölszáll a trolira. Nekem is sikerül fölugranom. Nem vesz észre. Figye-
lem. Szép vonásai vannak. Mikor leszáll, követem. Az egyik népszerű belvárosi
kávéházba érkezünk. Két barátnője várja. Ez jó jel. Rendelek egy búzasört, néhány
asztalnyi távolságból figyelem a nőt. Határozottan emlékeztet az irodalmár
cimborám feleségére. Váratlanul eszembe jut, hogy egyszer, amikor bekukkan-
tottam hozzájuk, a professzor éppen egy vendégével vitatkozott a trágárságról.
Az irodalom trágárságáról. A (szintén szakmabeli) vendég szerint túl sok a csúnya
beszéd a kortárs irodalomban. A barátom ezzel nem vitatkozott, viszont védel-
mébe vette az obszcén írókat.

– Nekem nincs bajom az illetlen szavakkal – jelentette ki méltóságteljesen.
– Egyrészt nyelvi szempontból nincs. Ugyanis hozzátartoznak a nyelvhez. Ma-
gyarul ráadásul cifrán lehet káromkodni. Angolul van a shit és motherfucker,
azzal szinte kifűjt... Másrészt nincs bajom velük az írás szempontjából sem.
Gondolj bele, vannak szereplők, akiket csak hiteltelenül ábrázolhatsz, ha fino-
mítod a nyomdafestéket nehezen tűrő szavaikat. És vannak helyzetek, amiket
röhejessé változtat a hasonló finomkodás. Például ha valakinek az ujjára vágna
egy ajtót, s azt mondja erre, a manóba, ezzel minden hitelét elveszíti a jelenet.
Míg ha kifakad egy kurvaélettel, az teljesen odaillő. Valójában nekem a trágár-
sággal a közbeszédben is csak akkor van bajom, ha funkcióatlan. És az irodalmi

szövegben ugyanígy. Ha öncélú a bazmegolás, az idegesítő, ám ha valaki, tesszem azt, kamasz fiúkat beszélget egy történetben, és elhagyja a bazmegokat meg a geciket, akkor elszakad a realitástól, hiteltelenné válik... Szerintem az olvasót is csak az öncélú trágárság zavarja. Kivéve persze azokat a „széplelkeket”, akik olyan könyveket bújnak, amelyekben, napjaink kritikuscelebjét idézve, *a giccsesség és közhelyesség üli dicstelen torát*. És még egy érve hadd legyen a közönséges beszédmód irodalmi alkalmazásának létjogosultsága mellett! Az irodalom nem szakadhat el a hétköznapi élettől. Ha elszakad, értelmét veszti. Ha a hétköznapi élet része a szexualitás, az irodalomnak is része kell legyen; ha a hétköznapi élet része az ürítés, az irodalom sem tehet úgy, mintha nem létezne. És ha a hétköznapi élet része a trágárság, az irodalom nem hunyhat szemet, nem csinálhat úgy, mintha mindenki választékosan beszélne! Ezzel nem azt akarom mondani persze, hogy az irodalom szerepe pusztá tükröztetés, mert természetesen nem a valóság szolgálai ábrázolása a cél! Ugyanakkor úgy vélem, totálisan egyetlen művészet sem szakadhat el a valóságtól, mert akkor a semmibe hull. Ezt úgy értem, hogy a valóság elemeiből kell építkeznie; nem olyat kell kitalálnia, ami sose volt, hanem másként kell elrendeznie a létezőket, mint ahogy megszoktuk.

A vendég eltűnődött. Ha jól emlékszem, egy ideig az orrát húzgálta (nagy orra volt), aztán kisvártatva ellenérveket sorjáztatott, bár én, külső szemlélőként, úgy éreztem, ezek az érvek nem igazán ellenérvek, s hogy alapvetően a haverom meg a vendége között nincs is semmiféle nézeteltérés. Gyakorta gondolom így, ha okos embereket hallok vitatkozni. Többnyire ugyanarról beszélnek, olyan halvány, árnyalatnyi különbségeken akadnak fön, amiket rajtuk kívül észre sem vesz senki. Többek közt ezért érzem jól magam a bútorboltban. Nem kell sokat elmélkedni olyasmiről, amiről csak és kizárólag az elmélkedés kedvéért elmélkedünk.

(A pusztá tény, hogy most ilyesmikről fecsegek, az unalom csalhatatlan jele.)

A nő trécsel és olykor nevetgél a barátnőivel. Szép. A barátnői sem csúnyák, de engem most csak ő érdekel, őt követtem, őt akarom. Meg kéne tennem az első lépést. Utána már általában könnyű a dolgom, a nők vonzóznak találnak, nem kell megerőltetnem magam túlságosan. Csak a kezdet nehéz, az ürügy, amivel szóba elegyedhetünk. Jobban szeretem, ha nem tervezetten, inkább véletlenül alakulnak a dolgok, vagy a nők kezdeményeznek. (Mostanában ez egyre többször fordul elő.)

Jobb híján körmölgetek. Évek óta hordom magamnál ezeket a Moleskine-noteszeket. A világ legnépszerűbb noteszei, állítólag. Hemingway és Van Gogh is ilyet használtak. Ez ugyan engem egy csöppet sem dob föl, de annyiszor olvastam már a cég reklámszövegében, hogy beleégett az agyamba. Többféle Moleskine-noteszt szoktam vásárolni, felül tűzöttet, oldalt tűzöttet, A6-osat, A5-öset. Kedvelem mindegyiket. Gondolom azért, mert olyan sokan szeretik. Gyakorta jegyezgetek beléjük. Mint most. Irodalmi ambíciók pont olyan kevésé szorultak belém, mint másfajták, éppen ezért sem arra nem törekszem, hogy

ne legyek trágár, se az ellenkezőjére; sem arra, hogy könnyen értsen, aki olvas, sem arra, hogy nehezen (úgyse fogja olvasni senki sem); nem cifrázom, nem cizellálom. Csak jegyzetek. Cimborám, az egyetemi tanár egyszer bele szeretett volna kukkantani az épp nálam levő noteszbe. Náluk időztem, kicsúszott a zsebemből, kinyílt, látszott, hogy csaknem teli van. Nem engedtem neki, hogy beleolvasson. Senkinek sem engedem. Úgy tervezem, ha eléri a füzetkék száma a százat, eltűzelem őket, és más unaloműzés után nézek. Én nem az íróasztal fiókjának, hanem a tűznek írok. Bár írás közben néha akaratlanul figyelek arra, amit a professzortól hallottam egyszer s másszor. De kizárólag azért, hogy bonyolítsam a dolgot, és rafináltabban úzzem az unalmat.

Elhatározásra jutok: elmegyek vizelni, s visszafelé úgy teszek, mintha most venném észre a nőt. Tudod, a boltból, ahol az ágyat vetted, mondom neki. Elmosolyodik, emlékszik rám. Az egyik barátnője odébb húzódik, ezt én úgy értelmezem, hellyel kínáltak. Sínen vagyok.

***

Percekig figyeltem, ahogy a nap sugarai végigkúsznak a testén. Keresztben hevert azon a hatalmas ágyon, lehúztam róla a takarót. A bal oldalán feküdt, a fenéke szépen ívelt a dereka és a combja között, akár híd a karcsú folyó fölött. Moccsanatlan ültem az ágy szélén. Aludt, egyenletesen lélegzett. Otthonos érzésem támadt a látványtól.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige, gondoltam. János evangéliuma. Ahhoz az ősi hagyományhoz kapcsolódik, amely szerint a szó, a gondolat (görögül logosz) teremtő erővel bír. Egyes materialista filozófusok később eljutottak odáig, hogy azt állítsák, amire nincsenek szavaink, arról gondolkodni sem tudunk. Vajon igaz ez? A szó és a gondolat valóban összeszervesül?

Belátom, ez egy beugratós kérdés. Könnyű beugrani neki. Könnyű elfogadni, hogy aki ezt állítja, fején találta a szöveget.

Holott.

Holott, ha valóban a fején találta, akkor a kép, amelyet a világról, önmagunkról és egymásról alkotunk, olyan, mint a homorú vagy domború tükörök által mutatott látvány. (Akár Szent Pált is idézhetném szabadon, ám korántsem pontatlanul: tükör által homályosan látunk, s nem színről színre.)

No, persze ezzel is nehéz vitatkozni. A gondolkodó ember sokszor érzi torznak a környezetet, s nem ritkán saját magát. Mégis. Talán van más esély is a megismerésre.

Wittgenstein kijelentette, hogy amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell. Na, bumm.

Ottlik Géza viszont azt mondja egy interjúban, hogy az író, a költő nem úgy használja a nyelvet, ahogyan a hétköznapi ember. Mert az író, a költő visszaél a nyelvvel, hogy olyan nyelv mögötti tartalmakat hozzon felszínre, amelyek a hagyományos nyelvhasználat által nem cibálhatók elő. S amikről mégis tud-

juk, hogy vannak. Kell legyenek. S ha kell legyenek, akkor vagy az embernél nagyobb hozta létre és érzi (és érti) át őket, vagy az ember mégsem csak arról tudhat, amire szavai vannak. Esetleg ez is, az is igaz. Szerintem ez a legutóbbi. Ez is, az is. Igaz.

Kezdetben vala az Ige, és kezdetben vala a kép. Olyasféle látvány, amilyen előttem ez a mezítelen női test. És az Ige éppúgy testté lön, ahogyan a kép értelmet és érzelmet nyert. Ezáltal szelídült a torz idegenség szép ismerősséggé, a félelmetes távolság meghitt közelséggé. Porba rajzolt vonalak, víz felszínére vetett ábrák, barlangfalra festett jelenetek, fatáblákra írott képek, vásznak színei. A képet, amit tükör által homályosan látunk, élesíteni próbáljuk. Ki így, ki úgy. A festő ecsettel, a szobrász a vésőjével, kalapácsával. Kihasítani egy-egy darabot az idegenből, és saját, benső, védett vidékünkévé változtatni. Megszelídíteni a tájat. Hazatalálni. Ez volna a cél? Nem tudom. Mindenesetre jó lenne.

A nő mozdul, az otthonosság, a bölcselkedés oda. Kávét fogok főzni. Kérkedni a gondoskodással. És nem árulom el, milyen sokáig bámultam, nem említem a hiábavaló gondolatokat. Ismerem a járást, a panellakások törvényei a vérembe ivódtak. Konyha, szekrény, gáztűzhely, Omnia, csésze, cukor, kiskanál. Gyufa. Sercegés. Tűz.

Jól esett együtt kortyolgatni a feketét. Közben arról meséltem a nőnek, hogy már három tárgyalása volt az ügyemnek a törvényszéken. Nem igazán komoly ügy, inkább groteszknek mondanám. Az egész ügy kezdődött, hogy két éve szakadt az eső, ezért egy munkatársammal buszra szálltunk, azzal mentünk haza, miután bezártuk a bútorboltot. A negyedik megállónál ellenőrök szálltak föl, megnézték a jegyeket, bérleteket. Egy idősebb férfi úgy megrettent tőlük, hogy lefordult az ülésről. A kallerek megijedtek, hogy majd őket vádolják valamivel, ezért amíg vártuk a mentőket, fölvtették néhány szemtanú adatait. Már azokét, akik hajlandók voltak megadni. Mi nem ódzkodtunk, mutattuk a flepnit, lakcímkártyát, ha kell, elmondjuk, hogy – amennyire mi láttuk – senki nem bántotta a bácsit. Végül a kutya se volt ránk kíváncsi. Azonban néhány hónapja kaptam egy levelet attól a kft.-től, amelyik a tömegközlekedés minden utas által hón szeretett ellenőreit és az ugyancsak közkedvelt parkolóőröket, ezeket a túlnyomó többségükben rosszarcú, csapnivaló modorú, ízléstelenül öltözködő embereket alkalmazza és az általuk kirótt bírságokat szedi be. Azt írták, tartozok nekik huszonvalahányezer forinttal. A tartozás szerintük abból ered, hogy nem fizettem be egy helyszíni pótdíjat, majd a harminc napos határidő leteltével sem rendeztem a dolgot. A levél szerint azért kellett volna pótdíjat fizetnem, mert egy bizonyos napon délután háromnegyed négykor, ahogyan írták „más járaton kezelt menetjeggyel” utaztam a 84-es buszon. Ez a tény azért döbbenett meg, mert akkor már bő egy esztendeje sem a 84-es számú, sem egyéb jelzést viselő helyi járaton nem utaztam. De trolin és villamoson se, pedig azokat még kedvelem is, ellentétben a buszokkal. Legott föl hívtam a kft. ügyfélszolgálatát, elmeséltem, mi az ábra. Eleve bűnözőként kezelték, s még inkább, miután kiderült,

hogy a megjelölt napon és járaton fölvelt adatok egyeznek az én adataimmal. Mivel azonban a nevezett napon, hacsak nem szenvedek valamiféle bitang súlyos amnéziában, nem utaztam sem a 84-es, sem másmilyen buszon, tőlem nem kérhette el az irataimat az ellenőr, aki fölvette a jegyzőkönyvet, és átnyújtott valakinek egy sárga csekket, ami később nyilván a kukában landolt. Én az okmányaimat mindig magamnál hordom, és még sosem hagytam el semmit, nem is loptak meg soha, tehát lehetetlen, hogy az irataim azon a buszon lettek volna, ha én nem voltam ott. Ezért egyrészt azt kértem, szembesítsenek az ellenőrrel, másrészt pedig azt, derítsék ki, kicsoda és miként élhetett vissza az adataimmal. Az ügyfélszolgálatos mindezt írásban kérte, mondván, majd azután egyeztetnek. Magamtól is sejtettem, hogy így lesz, de a lekicsinylő hangon bepípultam. Dühített, hogy nekem kell bizonygatnom valamit, miközben ők vádolnak. Naná, hogy aznap nem volt fogadási idejük, másnap mentem be, elvittem a saját verziómat írásban, kértem a szembesítést. Vagy egy hét múlva szembesítettek az ellenőrrel, aki halálos nyugalommal közölte, hogy engem büntetett meg, én utaztam a buszon „más járaton kezelt menetjeggyel”. Erre én másnap két munkatársammal állítottam be a kft.-hez, akik igazolták, hogy a kérdéses időben dolgoztam. A későbbiek folyamán a jelenléti ívem és a bolt belső kamerája is bizonyította, hogy valóban így történt. Erre nem tudtak mit lépni, csak finto-rogtak, amitől eldurant az agyam. Legalább bocsánatot kértek volna, de nem, ezek pofákat vágtak! Panaszt tettem, beírtam a vásárlók könyvébe, azzal fenyegettem őket, törvény elé megyek, mert visszaéltek a személyes adataimmal. Ettől lassan lehiggadtak, végül rátolták az egészet az ellenőrré, akit kirúgtak azzal az indokkal, hogy a két évvel korábban fölvelt adataimat hanyagul kezelte. Állítólag rájöttek, hogy már többször is tett hasonlót. – Csakhogy az ellenőr már másnap beperelt. Mivel miattam veszítette el az állását. Most a harmadik tárgyalásnál tartunk. A törvény emberei jelenleg arra hajlanak, nem az ellenőr magánakciója volt az ügy, de a kft. vezetői állnak a háttérben. Azoknak küldetnek olyan felszólításokat, amelyet nekem is, akiket egyszer már elkaptak, és gond nélkül fizettek. Az adataiknak birtokában vannak, egy próbát meg egy bélyeget megér, gondolják. Én véletlenül keveredtem a buliba, mégis úgy tűnik, rajtam buknak meg.

A nő hosszan és bántón nevetett a történetemen. Rosszul esett. Bármennyire abszurd is az eset, nem vicc vagy kabarétréfa. Amúgy sem kedvelem a röhögcsélést, a mindenén és mindenáron való humorizálást – az ambícióhiány mellett ez a másik dolog, amiben, bármennyire is szeretnék, nem simulok bele az átlagba. Olyan világban élünk, ahol a jókedv alapvető elvárás. Ha kell, ha nem, legyél vidám! Mosolyogj, árássz magadból jókedélyt! Érezd jól magad, ez legyen életed legfontosabb, sőt ha lehet, egyetlen célja! Csakhogy én nem föltétlenül akkor érzem jól magam, amikor vigyorgok, akár a tejetetők. Szeretek mélázni, révedezni, elégikusan bambulni, olvasgatni mindenféléről. Bizonyos határon belül unatkozni is. Egyszer az egyik rokonom esküvőjén az egész família megorrolt rám ezért. Legfőképpen persze azon okból, hogy nem táncoltam.

Évekig fölhánytorgatták, milyen galádul elrontottam az ifjú pár estéjét az ellenállással és a kedvetlenséggel. Holott még csak nem is voltam kedvetlen. Az a helyzet, hogy kifejezetten kellemesen éreztem magam. Amennyiben táncra perdülök, ez az az állapot, amely megváltozott volna. Én ugyanis nem szeretek és nem is tudok táncolni, következésképpen abból, hogy kimaradok az össznépi ugrabugrából, nem következik, hogy rossz a kedvem. Ellenkezőleg! Ha táncolni lát valaki, bátran gondolhatja, hogy valami nagy baj van. Olyan ez, mint az üdítő. Akad, akit a tonik, mást a kóla vagy a limonádé, megint mást a sör üdít. Például engem.

Az a nevető nő, aki a történetmesélés után ült mellettem, már nem különösebben vonzott. Viszonylag udvariasságosan és sietősen faképnél is hagytam. Talán észrevette, talán föl sem tűnt neki (telefonszámot azért cseréltünk). Ritkán hagyhatják faképnél, nem az a típus. Miközben trappoltam lefelé a lépcsőn, azon tűnődtem, akarom-e még látni. És ő engem? Mire leértem, már egyik kérdés sem érdekelt.

***

Már este csörgött a telefonom. Nem tudtam fölvenni, mert a szomszédasszonyom férje elutazott a délután folyamán. Ilyenkor a szomszédasszony átjön hozzám, és szeretkezünk. Nem mintha nem érezné jól magát a házasságában, de egyrészt biztos benne, hogy a férje is mindenféle nővel összefekszik az utazásain, s ő nem akar azáltal kiszolgáltatott helyzetbe kerülni, hogy csak öt csalják, ő ellenben nem csal; másrészt kedveli a változatosságot a szexben. Középkorú nő, nem olyan ruganyos már a bőre-húsa, mint ideális esetben, mégis örömmel veszem ezeket a két-három órás szeánszokat. Együtt fürdünk, masszírozunk egymást, miegymás. Mire a gyerekei hazaérnek az edzésről, újra otthon van. Én rápillantok a telefonra. A nő hívott, akit becserkésztam tegnap. Aki már nem tetszik. Nem tetszik, ahogy nevet. Talán már a cukrászdában sem tetszett, csak még nem tudatosult. Hív, tehát nem elégszik meg a testiséggel. Akkor elég lenne sms-ben föltenni a lényegi kérdést: mikor érek rá megint egy kis hancúrra? Ő azonban beszélni akar, talán beszélgetni is. A zsigereimben érzem, hogy jópofa diskurálásra vágyik. Én nem. Nem hívom vissza, és nem veszem föl, amikor újra hív. A következő napokon se.

***

Tele van ez a világ emberi roncsokkal. Itt, a kórházban is rengeteggel találkozom, de még rosszabb az, ami odakinn folyik. Pszichopatók, szociopatók, sértődött, megbántott lelkek.

Elütött egy Renault Mégane. Bosszúból. Mert nem vettem föl a telefont, akárhányszor hívott is egy bizonyos személy. Az irodalmár cimborám nem hisz nekem, mikor mesélem az esetet, a felesége annál inkább. A nők bosszúállók, jelenti ki sötéten. A férfiak is, gondolom, csak míg az utóbbi időben a nők egyre erősebbé váltak, a férfiak pucájából kifutott a kevéske maradék vér is. Én se

teszek majd semmit, ha fölépülök. Minek? Úgy ütött el, hogy ne essen különösebben komoly bajom. Az indítéka érthető, a cselekedet maga voltaképpen emberséges. Ha így, egy hét bennfekvés után nem volna minden határon túlmelegesen unalmas a kórház, még hálás is lennék az új élményekért. Csakhogy unalmas. Nincs rendes olvasnivaló, a nővérek nem szexisek. Egyik-másik ráadásul férfi.

Tele van ez a világ emberi roncsokkal. A tömérdek pszichopata, szociopata, sértődött, megbántott lélek aggodalomra is okot adhatna. Egyelőre mégsem aggódnak miattuk az emberek, így hát én is nyugodt maradok. Ágynyugalmat rendelt az orvosom amúgy is. A szemben fekvő öregember (levágta a hüvelykujját valami kerti géppel) elszenderedik, s ilyenkor hangosakat fingik. A fiatal srác mellettem nagyon élvezzi a brummogó gázokat. Az öreg szomszédjában heverésző focista (szétrúgták a térdét) ellenben durva káromkodással reagál minden egyes szellentésre. A szomszédasszonyom kétszer is hoz palacsintát, unalmában sütötte, szabadkozik. Mikor elmegy, megkínálom a többieket. Nagy harapásokkal falják. Finom. Az anyám is benéz, narancslével, süteménnyel traktál. Elmondja, mi van velük. Semmi sincs, mégis hallgatom, míg el nem megy.

Holnap betelik ez a notesz és nincs nálam több. Remélem, hamarosan kienednek.

